

jeg her tillader mig at stille om, at det maatte blive taget under Overveelse, hvorvidt man ikke kunde aflaafe disse Afgifter paa Skibsfarten til Consulerne paa de af mig nævnte Steder. De kunne som sagt i ikke faa Tilfælde udgjøre $\frac{1}{2}$ pCt. af Skibets Værdi, og det er — jeg gjentager det — ikke nogen ubetydelig Gjenstand; især paa en Tid, da Seilskibsfarten er saa overordentlig uheldig stillet. Vi faae en Slags Idee om det hele Beløb, hvorom der er Tale, naar vi lægge Mærke til, at der i Storbritannien i 1867—68 indgik 4,107 danske Skibe paa 213,658 Commercialæster, og at der i Sverrig-Norge paa samme Tid indgik 16,450 danske Fartøier, bestuvede med 157,000 Commercialæster. Uden at ville opfordre Noget til at gaae noie ind i Beregningen af, hvor store Consulatsafgifterne af disse Skibe have været, troer jeg dog, at man, naar man anstiller en Slags Sandsynlighedsberegning for deres Bestuvning, vil kunne anslaae Afgifterne til en Deel over 30,000 Rd. Der er desuden enkelte Omkostninger for Documenter, for Attester og for Handelen paa Island og Færøerne, men hvorved jeg ikke skal opholde mig. Jeg vil ved en senere Leilighed komme tilbage til dette Spørgsmaal, men jeg skal tillade mig, som jeg før yttrede, at henstille til Finantsudvalgets Overveelse, om der ikke kunde skee nogen Modification i de af mig nævnte Byrder.

Formanden: Efter den Anledning, som den paagjældende Bemærkning i Udvalgets Betænkning har givet til at fremsøre de Betragtninger, som det ærede Medlem fremsatte, har jeg ikke villet standse ham i at fremsætte dem; men jeg skal dog foreløbig bringe i Thingets Erindring, at det er de enkelte Paragrapher og de dertil stillede Endringsforslag, og derimod ikke Endringsforslag, der ikke ere stillede, som skulle være Gjenstand for Finantslovens 2den Behandling. Dersom man ved 2den Behandling vilde benytte enhver Anledning, som de i Udvalgets Betænkning fremsatte Udtalelser om forskellige Spørgsmaal, der have været forhandlede i Udvalget, dertil maatte give, til at gøre dem til Gjenstand for længere Udtalelser, saa vilde Forhandlingerne ved 2den Behand-

ling komme til at antage et Omfang, der ikke kan være ønskeligt.

Sage: Maa jeg bede om Ordet for en kort Bemærkning.

Formanden: Det ærede Medlem har Ordet for en kort Bemærkning.

Sage: De Bemærkninger, jeg tillod mig at gjøre, og for hvis retlige Aflevering jeg takker den høitærede Formand, knytte sig til Udtalelser, der findes i Udvalgets Betænkning; uden dette skulde jeg ganske vist ikke have gjort disse Bemærkninger.

Berg: Det er i Anledning af den Udtalelse, vi nys horte fra den høitærede Formand, at jeg gjerne ønskede en Dplysning. Det er jo uden Tvivl rigtigt, at dersom Finantsudvalgets Betragtninger gennem Betænkningen ikke omtales her med en vis Begrændsning, vilde det føre noget vidt. Men paa den anden Side kan jeg dog ikke forstaae rettere, end at Thingets Medlemmer vilde komme i en uheldig Stilling, naar de vare nødtie til, uden at kunne gjøre Indsigelse eller give Meddelelser i samme Retning, i det Væsentlige at tage imod de Betragtninger over forskellige Gjenstande, som Udvalget igennem sin Betænkning har fremsat, uden dertil at knytte Endringsforslag, og jeg skulde derfor gjerne ønske at vide, hvilket Tidspunkt der maatte ansees meest passende saavel for Medlemmer i det Hele, som for dem, der høre til Mindretal i Udvalget, til at knytte Bemærkningen til de saaledes af Udvalget fremdragne Spørgsmaal, om det enten skulde være ved 2den Behandling, eller om man skulde opsætte det til 3die Behandling. Det er en Dplysning i saa Henseende, jeg af Hensyn til Forhandlingerne over Finantsloven paa dens videre Gang kunde ønske udtalt.

Formanden: Jeg mener, at det egentlig ikke er nødvendigt for mig at give nogen Dplysning i saa Henseende. Jeg troer, at ærede Medlemmers egen Følelse af, hvad der kan være det Rette, for at give Forhandlin-